

● לעורך מבט מיכאל קרסין, על הטיפול בפרשת העיתונות שבין השני אריאל שרון ובין העיתונות. בכתבת מבט שדיווחה על החרם שהטילו עיתונאי ירושליטי על השר שרון, סיפק קרסין לצופים, באיחור של יממה, את קטע ההשמעה של שרון על העיתונות, כאשר במקביל רואיין המשורר והעיתונאי חיים גורי על עמדותיו של שרון. (ראה איגרת העורך).

● לעומם אטינגר ולהנהלת רשות השידור, שהענישו את אורחי ישראל בארבעה שידורים של תוכנית חיים שכאלה על יהורם גאון. לנושא השידור הספיקה תוכנית פשוטה של שעה, ובה מיפגש עם רעים והשמעת שירים. תחת זאת הופקה תוכנית גראנדיוזית ומגוחכת, חסרת תוכן ממשי, שחולקה לשני חלקים, ושהוחלט לשררה פעמיים, כרי שגם הצופים

זמר גאון בין חוצמה להתעללות

הדתיים לא יחמיצו אותה, חסיזשולם. גאון הוא איש סימפאטי ומר טוב, אך אין לו מה להגיד, והוא הדין לגבי כל חברי וידידיו. התפשוטות זו על פני שעות וימים, בערוץ הידי של שידור, עובדת את גבולות החוצפה ומתקרבת לגבול ההתעללות.

● לעומם ארבל ולעורכי מבט על שידור כתבת-הסתה פרועה נגד הכתות הדתיות השונות, תוך הסתמכות על סרטי-עמולה מבוימים, שהתחזה כסרט כמעט-תיעודי, וזהי מילחמת-

משרות השידור לא נחסכו אנות מדיקין של אלעל. צים ושאר מטרות המנוהלים כדי גופים ציבוריים. כרשת השידור פועל רב שלמה רזנבלט, ונזשא את התואר רב רשות השידור. תפקידו הוא לפקח על הכשרות בכל מינהגי הרשות. עבודתו מסתכמת בביקור, אחת לחדש, בכל אחד מהמיתונות, וכברית כשרותם. עכשיו, כאשר מוטל על תחלת הרשות לצמצם את כוחהארם שלה כ-10 אחוים, כתתאם להחלטת הממשלה — מתעוררת השאלה אם יפסד רוב רוזנבלט.

התשובה רוב רוזנבלט לא יפסד. במקומו יפסד כתב ו/או בימאי ו/או מסיק ו/או מקליט ו/או בעל תפקיד טכני כלשהו.

הייתי יורה בכם!

מגי-שמחלה גרלן בורח מאש

ביתי, לא הייתי שופך דם על המכות שלכם. אלא בורח מהאיחור כמו מאש! בהמשך הדרכה שמאחרי הקלעים הוחזה המפיקה נאוה כהן ששיחת הטלפון לשידור הייתה מוזמנת מראש. לא היה צורך בכך, שהי ישנה הוראת מנכ"ל, הודעת ל-בסיסת לשידורים חיים, רק למתנים על המפיקה מותר להורות על כניסה כזאת.

כניסתו של עורך-המישנה החדש של הארץ, מתי גרלן, לנעלי של רם עברון באת האנץ החלה בצורה מבטיחה, בראיין עם האלוף (מיל') שמאל גזון. לצופים היה נדמה שנעלי של עברון קטנות לרגלי של גרלן, שראיין את גורודיש כאוסן מרתק (ראח עמודים 14-15).

ואו הגיע תורם של דוד עיבל ותיסס מוסק, חברי האידגון אימן. בראיין זה פרש גרלן מכללי האתיקה הליברלים. הוא החל משפר באש צהבת של מלים את שני אנשי אימן. כבעל עניין ולא כעיתונאי. השיא בא כשיחת-טלפון שהגיעה, בדרך מיקרה לאולפן מאשה המתנגדת לאידגון או כת אימן. כאשר הבהירו שני המראיינים, כי שיהיה זה, היתה בניגוד למוסכם ביניהם וכן המראיי, ואף הראו לו כנתחות צופי הטלוויזיה כי בליידאפ חסדיה השידור רשום: שיחת טלפון, איבר גרלן לא מעט מביטחחו.

הדרכה האמיתית התנהלה בתום תוכנית אה הזמן. בין אנשי אימן ומתי גרלן, כנתחות הבימאי אדיר זיק, המפיקה נאוה כהן ועובדים נוספים של הטלוויזיה מתי גרלן אמר לאנשי אימן. אם הבן שלי היה מצטרף למשהו כמו כת שלכם, הייתי יורה בכם בראש! תוך שהוא מורה בידו על מוסק ועיבל, ומדגים באצבעו לחדש על הדיק.

גרלן לא הסתפק בדברים אלה והמשיך: יותר מזה, אם הייתם מתגוררים בסביבת

התחרות פרועה של כת אחת — הכת היהודית האורתודוקסית, שאחד ממנהיגיה הוא השר הממונה על רשות השידור — ובין כתות אחרות, העוסקות כמו בעריכת פולחנים, בכפייה טוטליטרית, כעשיית עסקים שמנים ובהפיכת האמונה הדתית לקרדום לחפור בו. מוכן שלא ניתנה בשידור דריסת-רגל למי שיציג ריעה זו,

כתב ארבל הסתה פרועה

וכך השתמש השידור בריוק באותם האמצעים הפטולים שבהם הוא האשים את הכתות. וזה חלק ממסע של הסתה (ראח לחלק) שאינו בוחל בשום אמצעים.

● למנהל הטלוויזיה טוביה סער, על רמת ריווחי החדשות בטלוויזיה במשך שלושה ערבים רצופים של ראשית חג (וביע, חמישי ושישי). מהדורות אלה העניקו לצופי-הטלוויזיה אלם אלקסרוני מוחלט, כאשר השקופיות החליפו זו את זו במירקע, התמליל היה בלתי-מיקצועי, והכתבות היחידות שהוקרנו היו כתבות-לוויין על המתה בלבנון. בעבר הרחוק יותר, בתקופה שקדמה לניהול הנוכחי, הובאו גם כעריכיה ובמוצאי מהדורות-מבט סוקרות, עם כתבות פילם שצולמו בדחצי הארץ, כהתאם לאירועים החדשותיים.

באחד מהבקרים שקדמו לעריסוכות נערכה פגישה של כמה מעובדי מבט. בעלי השפעה על ועד העיתונאים של מבט. הפגישה נערכה במיסערת חצרקי ירושלים. הדיון, כפגישה לאדישמת זו, התייחס לשינויים האמורים לחול במבט בראשית החודש הבא. מיכאל קרסין

עשוי להיוו רבים מהכתבים מנושאי-הסיקור שלהם. על רעת כל המשתתפים בפגישה הוחלט שעובר-המהלך אינם מתכוונים לעבור על-כך בשתיקה, ובכוונתם להשכיח את מבט, אם ייפגעו זכויותיהם ומעמדם.

חוק רשות השידור חל על כל אורחי ישראל, הנאלצים לשלם אגרת-טלוויזיה עבור המישורים המקוריים בערוץ היחיד בישראל. באחרונה מתברר, שרק גוף אחד אינו ממלא אחר הרשום בחוק: רשות השידור עצמה. בראש הרשות ניצבים שני מישפטים, היו"ר קרופ' (ולמישפטים) ראובן ירון והמנכ"ל יוסף למיר, שהוא מישפטן נוסף על מיקצועו העיתונאי. גם המישנה-ליו"ר, מיכה ינן, הוא מישפטן, בעל עמדה בכירה בלישכת עורכי-הדין. בשנה האחרונה, אין כל תוקף חוקי לשינוי מליאת רשות השידור, מפאת חוסר קוורום ואי מילוי לשון החוק, הקובע שבישיבות המליאה חייבים להשתתף לפחות 18 מבין 31 חבריה. סעיף אחד בחוק רשות השידור קובע: "חבר מליאה שנעדר, ללא סיבה מספקת, מכל ישיבות המליאה במשך חצי שנה, רשאית הממשלה, לפי המלצת המליאה, להעבירו מכהונתו...". יותר מעשרה חברים במליאת רשות השידור לא ניראו בישיבות המליאה בשנה האחרונה, הכולל בהם הוא המחזאי, הדיק גבריאל בן-שימחון.

היו"ר, המנכ"ל, הוועדה-מנהל ומליאת רשות השידור לא מצאו טעם לדיווח לממשלה (קרי: לשר החינוך) על אי-נוכחותם של חברים אלה. הם מאפשרים למליאה להמשיך ולהתנהל באורח בלתי-חוקי.

ביום הראשון, הג באוקטובר, ייכנס ללוח-המישורים של הטלוויזיה התיכונת החדש, פרי עבודתו של טוביה סער. התיכונת מאפיין את השקפת-העולם השוררת ברשות השידור מאז כניסתו של סער לתפקיד מנהל הטלוויזיה, הדוגלת בטלוויזיה פופר ליסטיית.

צופי-הטלוויזיה יגלו עד מהרה את הפופוליות" נוסח סער: יותר בידור, סדרות וולגאריות (וולות) יותר, תוכניות אולפן אי-שם בין גבולות הדרידות לחידונאות המצחיקנות. השטח היחיד שבו נכשל סער בניסיונו לרד את המירקע הוא שטח הסרטים התיעודיים. הסיבה: רמת הסרטים התיעודיים המופקים כיום בעולם היתה איכותית מדי. לראייה: הסידרה על מילחמת האזרחים בספרד, שבהקרנתה יוחל בשבוע הבא.

הגדיר את התיכונת החדש אחד מקורמיו של סער במישרת מנהל הטלוויזיה: "הוא מתאים את איכות המישורים של הטלוויזיה לרמתם של מצביעי הליכוד בכחירות!"

זאב בעור כבש

פשוט ניסה לחזור על אותה הגירסה, אבל הפעם התברר באורח בוטה. עם זאת, הפכה אותו הטלוויזיה לדמות פופולרית, והוא התאכזב קשות מהעובדה שוועדת-המינויים של מילגת-העבודה התעל מה מכר. בבחירות של 1973 שובץ במקום ה-61 בלבד, ורק המינוי שקיבל משרה-חוזק יגאל אלון, כשגריר ישראל באו"ם, החזיר אותו לאורות הורקורים האהובים עליו.

הרצוג נכשל, כמופן, באו"ם, מכיוון שייצג מדיניות בלתי-צודקת ובלתי-מציאותית. אבל הוא הפך אלילים של מנהיגי הקהילה היהודית, השמרנים והאנטי-אינטלקטואליים. פעולתו התיקשורת שלו, כמו קריעה פומבית של החלפת האו"ם בעניין הציונות, וסיגנונו הסופרי-רגשני, חברו לבזו הגלוי שהפגין כלפי העולם השלישי וכלפי הערבים, והעניקו ליהודים הרגשה שהרצוג "מכניס" לאויבי ישראל.

באותה התקופה התפרסם סיפרו מילחמת יום-הדין, שבו מתח ביקורת קשה על ידידו לשעבר, משה ריין, ושימה כמופן את מיטיבו החרש, אלון. סיפרו חף מכל תיוה, החולקת ברצינות על הקונספציה המדינית, שהובילה למילחמת יום-הדין. הוא עצמו לא ניסה כלל להוציא מסקנה מעובדה מעניינת ביותר הנכללת בסיפרו — שגולדה מאיר רחצה את הצעת השלום של נשיא מצרים, אנוור אל-סאדאת, ב-1971, שנתיים לפני המלחמה!

רצוג היה ראש מטרה-הסברה של המערך לכבדירות לכנסת העשירית, נכח לכנסת, והמשיך לפרסם מאמרים ניציים במעריב. הוא היה חבר-כנסת אפור למדי, נהג להעלות הצעות שונות שנעדרו לרצות את תושבי הרצליה-פיתוח, איור-הבחירה שלו.

דמותו כפוליטיקאי-יוכבן בנוסח האצילים האנגליים עוצבה סופית, וסייעה לו רבות במרוץ לנשיאות.

האח הפחות-מוכשר של יעקב הרצוג גם חיבר מותחן עם עיתונאי-החצר של מנחם בגין, שלמה נקדימון, שעסק בגלוריה-פיקאציה של "המוסק",

הרצוג נכשל באו"ם

מכיוון שהוא ייצג

מדיניות בלתי-צודקת

ובלתי מציאותית

אבל הוא הפך אלילים

של היהודים שם

בשם ספטמבר השחור-1 שטרם הושלם. יודעי-דבר מספרים על עליה רבקה, מעין חסמבה למבוגרים, בדומה לספריו של ח"ב אחר מהמערך, מיכאל ברוזר. יש בה כדי להאיר את העומק התרבותי אינטלקטואלי של שיכבה שלמה במנהיגות ישראלית, שניזונה משוביניים רתיאורות, רוכסי ליברליזם כלכלי בנוסח המאה ה-19, ביצועים רפ"סי ושמרנות-ניצית באוריינטציה הבינלאומית.

התבטיל הבלתי-אכיל הזה מתובל בהרבה מליצות על הומאניזם-תנ"כי, סוציאליזם-יהודי, תוקפנות-ישוחרת-שלום, גיוענות במסווה של רביקות בדמוקרטית.

למרבה הצער, ירד הביקוש לסחורה הזאת, ורק בישראל ובשכבות מסויימות של הציבור האמריקאי יש לה קונים.

למעשה אין הברל גרול, מבחינה זאת, בין הרצוג לקודמו, יצחק נבון. הרצוג הוא פשוט גירסה קיצונית יותר של הרפ"ים, והעניין שלו בכעיות חברה ומצוקה הוא אפסי.

"הדור פוחת והולך", ואין ספק שהרצוג הוא מייצג אמין של השיקול הכימעי-מרוויק של הקונפורמיזם בישראל. מנקודת-מבט הוא נשיא אידיאלי, ואין ספק שבמרוצת-הזמן, הרף הסובבים שלו, הוא יהיה מקובל על הציבור לפחות כמו נבון. חיים ברעם